

**Міністерство внутрішніх справ України
Одеський державний університет внутрішніх справ
Херсонський факультет**

**ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ
ТА РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ
ОРГАНІВ УКРАЇНИ**

**матеріали
Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції
(31 жовтня 2019)**

**ХЕРСОН
2019**

УДК 34(477)(05)
ББК 67.9 (4 Укр)
П 68

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Одеського державного університету внутрішніх справ
(протокол № ...від2019р.)*

Редакційна колегія:

Бараненко Р.В., кандидат технічних наук, доцент;
Беніцький А.С., кандидат юридичних наук, професор;
Великий В.М., кандидат педагогічних наук, доцент;
Корунчак Л.А., кандидат юридичних наук;
Моргунова Т.І., кандидат технічних наук, доцент;
Оржинська Е.І., кандидат юридичних наук;
Соловей О.М., кандидат юридичних наук;
Шкута О.О., доктор юридичних наук, доцент.

*Матеріали викладено в авторській редакції з незначними
коректорськими правками. Відповідальність за точність поданих фактів,
цитат, цифр і прізвищ несуть автори та їх наукові керівники.*

ISBN

**П 68 Пріоритетні напрямки розвитку та реформування
правоохоронних органів України :** матеріали Всеукраїнської
науково-практичної інтернет-конференції (31 листопада 2019
року, м. Херсон) / за ред. :Р. В. Бараненко, А. С. Беніцького та
О. О. Шкути. – Херсон : «ВКФ ЛТД «Типографія Стар», 2019.–
294 с.

УДК 34(477)(05)

ISBN

© Херсонський факультет
Одеського державного університету
внутрішніх справ, 2019

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ № 1 ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ СИСТЕМИ МВС УКРАЇНИ

<i>Бездольний М. Ю.</i> ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ.....	11
<i>Бельський С. В., Олійник О. І.</i> ІНСТИТУТИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ.....	14
<i>Бондар В. В., Починок Ю. О.</i> ПЕРСПЕКТИВИ СУЧАСНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ В МІЖНАРОДНОМУ АСПЕКТІ.....	18
<i>Бурцева І. В., Новіков М. М.</i> ПРОТИДІЯ БУЛІНГУ: ДОСВІД, ПЕРСПЕКТИВИ ТА ЗАПОЗИЧЕННЯ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН	23
<i>Вайда Т. С.</i> ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ДОШОК ЯК ЕФЕКТИВНА ПЕДАГОГІЧНА УМОВА УДОСКОНАЛЕННЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ.....	29
<i>Вайда Т. С., Круглик М. І.</i> СУЧАСНІ ДИДАКТИЧНІ ЗАСОБИ НАВЧАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ДОШОК ТА ВРАХУВАННЯ ТЕХНІЧНИХ ВИМОГ ДЛЯ ЇХ ЕФЕКТИВНОГО ЗАСТОСУВАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ЗВО МВС УКРАЇНИ.....	35
<i>Великий В. М.</i> ФОРМУВАННЯ ДОВІРЧИХ ВІДНОСИН ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ	42
<i>Довженко М. О., Великий В. М.</i> ЧИ МОЖНА НАРОДИТИСЯ ГЕНІЄМ У ПРАВОВІЙ СФЕРІ?	48

Жильцов О. Л.	
ПРОФЕСІЙНА АДАПТАЦІЯ КУРСАНТІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ СИСТЕМИ МВС УКРАЇНИ	52
Корунчак Л. А.	
АКСІОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ У НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННІ КУРСАНТІВ.....	57
Кріцька Д. Є., Великий В. М.	
САМОРОЗВИТОК ВОЛЬОВИХ ЯКОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ.....	62
Кузьменко Ю. В., Котенко В. О.	
РЕФОРМИ В НАЦІОНАЛЬНІЙ СИСТЕМІ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ: СУЧАСНИЙ СТАН	66
Литвиненко Т. А.	
ОСОБЛИВОСТІ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ТА ФАХОВО-ПАТРІОТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ У ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ЗВО.....	70
Мелікян А. А., Новіков М. М.	
СИСТЕМА ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ.....	75
Новіков М. М.	
ДЕОНТОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО.....	79
Погрібний І.М.	
ДО РЕАЛЬНИХ ДЕОНТОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ ПАТРІОТИЧНОГО ТА ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ	85
Полуцька В. А., Моргунова Т. І.	
ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОЇ СВІДОМОСТІ СЕРЕД СТУДЕНТІВ І КУРСАНТІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ МВС УКРАЇНИ	90
Правоторова О. М.	
ОКРЕМІ АСПЕКТИ СУЧАСНОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ ВИКЛАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА СЕРЕД ЮРИСТІВ-ПРАВОВИЗНАВЦІВ (В ТОМУ ЧИСЛІ І ЗАКЛАДІВ СИСТЕМИ МВС)	94

Спиця О. В., Великий В. М.	
ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛЬНОЇ ПОВЕДІНКИ ЖІНОК.....	97
Туржавська К. О., Бараненко Р. В.	
ДО ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПІДРОЗДІЛІВ КІБЕРПОЛІЦІЇ.....	102
Устюжанінова О. Т.	
ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОЇ ТА ПРОФЕСІЙНОЇ КУЛЬТУРИ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ.....	104
Шевченко Н. Л.	
СУТНІСТЬ ТА СИСТЕМА ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА СТАНДАРТИ ЇХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ	108

СЕКЦІЯ 2 СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РЕФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ТА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Беніцький А. С.	
ОСОБЛИВОСТІ КВАЛІФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 306 КК УКРАЇНИ	111
Беріло О. Г.	
КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕНАДАННЯ ДОПОМОГИ ХВОРОМУ МЕДИЧНИМ ПРАЦІВНИКОМ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД.....	116
Богатирьов І. Г.	
ПРОБЛЕМА КАТУВАННЯ ЗАСУДЖЕНИХ В МІСЦЯХ НЕСВОБОДИ	120
Богатирьова О. І.	
ДОМАШНЯ ЗЛОЧИННІСТЬ В УКРАЇНІ: ПРОТИДІЯ ТА ЗАПОБІГАННЯ	123
Бурлакова В. С., Устюжанінова О. Т.	
ЗАКОНОДАВЧЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ПРОБЛЕМАТИКИ НАДАННЯ ПОТЕРПІЛОМУ МЕДИЧНОЇ ТА ДОМЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ.....	127

Сутність та система прав і свобод людини та стандарти їх забезпечення органами Національної поліції України

Шевченко Надія Леонідівна

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри адміністративного права та адміністративного процесу, Херсонський факультет ОДУВС

Визнані права й основні свободи людини і громадянина як такі, що надані людині від народження, і є невід'ємними. Це насамперед забезпечення верховенства прав і основних свобод людини у відносинах з державою; забезпечення рівності всіх людей перед законом і судом; визнання верховенства права, за яким проголошення й реалізація прав і основних свобод людини і громадянина засновано лише на законі; недопущення звуження змісту та обсягу проголошених Конституцією України прав і основних свобод людини і громадянина; визнання презумпції особистої свободи людини відповідно до принципу, згідно з яким дозволено все крім того, що прямо забороняється законом; визнання обмеженості свободи держави, її органів і посадових осіб відповідно до принципу, згідно з яким дозволено лише те, що прямо передбачається законом [1].

Розмежування понять «права людини» і «права громадянина» безпосередньо впливає з розрізнення громадянського суспільства і держави, переборює однобічний розгляд людини у її взаємозв'язку тільки з державою, розширює сферу її самовизначення. Людина як така наділяється автономним полем діяльності, де рушійною силою є її індивідуальні інтереси. Реалізація таких інтересів здійснюється в громадському суспільстві, яке засновується на приватній власності, сім'ї, усіх формах особистого життя, і спирається на природні права людини, що належать їй від народження. Держава, утримуючись від втручання в ці стосунки, має захищати їх не тільки від свого, але й від будь-якого втручання. Таким чином, у громадянському суспільстві на основі прав людини створюються умови для самовизначення особи, забезпечення її автономії та незалежності від будь-якого незаконного втручання [2].

Норма ст.64 Конституції України встановлює гарантію неможливості обмеження права і свобод громадянина, крім випадків, передбачених нею [3]. Таким чином реалізується принцип заборони свавільного обмеження конституційних прав і свобод людини, який передбачає наявність певних формальних меж, які можуть визначатися законом тільки у випадках, передбачених законодавством України. Наприклад, поліцейський для встановлення особи правопорушника застосовує засіб забезпечення адміністративного провадження у вигляді адміністративного затримання та доставляє правопорушника до органу, де особу має бути встановлено, якщо вона проходила по облікам МВС, затримувалась раніше, але якщо особа не притягувалась до адміністративної чи кримінальної відповідальності, і правопорушник відмовляється назвати свої дані або називає неправдиві дані, або може перебувати в стані сильного алкогольного сп'яніння, через три години його слід відпускати, оскільки час адміністративного затримання завершився, а неповідомлення особою своїх персональних даних не є підставою для її подальшого тримання в поліції [4].

Права і свободи людини для української правосвідомості не існують виключно у практичному, прагматичному розумінні як засіб забезпечення свободи і безпеки окремого індивіда. Їх розуміння і втілення пов'язуються з реалізацією глибинних цілей людської природи, самого змісту її існування. Отже, захист життя і здоров'я інших людей – це є не тільки право, але в певних випадках також і обов'язок особи. Ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, карається за законом (ст.136 Кримінального Кодексу України).

Гарантованість прав і свобод людини є домінантою виміру правової державності, необхідною умовою й напрямком реальної інтеграції України в Європейську і світову спільноту. В Угоді про партнерство та співробітництво між Україною та Європейським Союзом, відповідних указах Президента України, постановах Кабінету Міністрів України визначено напрямки стратегічного курсу України на інтеграцію в європейський політичний, економічний і правовий простір, шляхи вдосконалення механізму співробітництва. У цих документах викладено основні принципи інтеграції, зокрема потребу

розвитку стабільних інститутів демократії, верховенства права, прав людини та захисту національних меншин, наявність ефективно функціонуючої ринкової економіки, здатність виконувати зобов'язання, покладені на країни-члени ЄС [5]. Проголошення будь-якого права людини, навіть закріпленого відповідними правовими актами держави, ніщо без реальних гарантій його існування. Однією з таких гарантій є адміністративно-правовий механізм забезпечення прав і свобод – система способів і чинників, що забезпечують необхідні умови поваги всіх основних прав і свобод людини, похідних від їх гідності [6].

Отже, підводячи підсумок, можемо сказати що сутністю системи прав і свобод людини щодо забезпечення дотримання прав людини в правоохоронних органах є діалектична протилежність конструктивних і деструктивних чинників функціонування правоохоронних органів як провідних елементів захисту і порушення прав і свобод людини, пов'язаних із монополією на застосування фізичної сили, спеціальних засобів і вогнепальної зброї у внутрішніх справах держави.

Література:

1. Про засади державної політики України в галузі прав людини. Постанова Верховної Ради України. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. 303 с.
2. Лукашева Е.А. Права человека: учебник для вузов. Москва :Издательская группа НОРМА–ИНФРА, 1999. 573 с.
3. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 №254к/96-В. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. №30. Ст. 141.
4. Проблемні питання в діяльності поліції. 2016. URL: <https://sud.ua/ru/news/blog/97145-problemn-pitannya-v-dyalnost-polts>
5. Актуальні проблеми формування правової держави в Україні / М.І.Панов (відп. ред.); Національна юрид. академія України ім. Я. Мудрого. Харків., 2000. 224 с.
6. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручник. Пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.

СЕКЦІЯ 2 СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РЕФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ТА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Особливості кваліфікації злочину, передбаченого ст. 306 КК України

Беніцький Андрій Сергійович

кандидат юридичних наук, професор,
професор кафедри професійних та
спеціальних дисциплін, Херсонський
факультет ОДУВС

В кримінальному законодавстві є норма, яка передбачає відповідальність за спеціальний вид злочину, встановленого ст. 209 КК України. Ознаки легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, містяться в злочині, передбаченому ст. 306 (використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів) КК України.

Основним безпосереднім об'єктом злочину, встановленого ст. 306 КК України, є суспільні відносини, які забезпечують охорону здоров'я населення, а також легальний господарський оборот майна у сферах виробництва (виготовлення) продукції, торгівлі, надання послуг, виконання робіт. Додатковим безпосереднім об'єктом цього злочину є суспільні відносини з приводу нормального функціонування системи правосуддя, легального господарського обороту майна, охорони права власності, громадського порядку чи безпеки та ін.

Предметом злочину зазначеного злочину є: 1) кошти, здобуті від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин,